

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών ὄρων μας μεταβολή· ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ἄ γ κ α ε ἶ ν α ἰ μόνη
 Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἔ ρ ἰ

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
 μετὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποτος ἀπ'ἔξω θέλει
 δὲν θὰ πληρῶσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη

*Ἐβδομον ἢ ἑικοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεύομεν ἐπὶ γῆν κῶν Παρθενῶν.

*Ἐτος ἡμία δώδεκα κ' ἔτη ἀκόσ' ἀκόμα,
 ὄλοι τὴν Ἀνδρόθωσι θῆχουσι τὸ στόμα.

Τρίτ' Ἰουνίου κ' ἑικοστή
 κ' ἀτμόσφαιρα παντοῦ βραστή.

Χίλια διακόσια και δεκατρία,
 ζευγῶν συλλήψεις και φασαρία.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μετὴν κυρίαν Φασουλή.

Ὁ Φ.— Πάμε νὰ ρωμαντζάρωμε, κυρία Φασουλή;
 Ἡ Φ.— Τί λές, καλέ; τρελλάθηκες;
 Ὁ Φ.— Ἐπιθυμῶ πολὺ
 νὰ πάμε κατὰ μῶνον σὲ κάποιον μέρος, ὅπου
 δὲν φαίνεται σκιά καμμιᾶς και κανενὸς ἀνθρώπου.

Θέλω νὰ πάρω τὰ βουνά,
 νὰ λείψουν ἐπισκέψεις...
 Ἡ Φ.— Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ
 πὼς σοῦλε τέτοια σκέψεις;

Ὁ Φ.— Εἶναι πολὺ περίεργα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου...
 θέλω ρωμαντζοῦ σήμερα μετὰ τῆς γυναικὸς μου.
 Ἡ Φ.— Κι' ἂν θέλῃς σῶνει και καλὰ ρωμαντζοῦ, Φασουλή,
 κάνε το μὲς' στὸ σπῆτι σου...

Ὁ Φ.— Τότε δὲν μ' ὠφελεῖ...
 ρωμαντζοῦ μὲς' στὸ σπῆτι μου δὲν ἔχει καμμιὰ χάρη...
 εἶδες ποτὲ' στὸ σπῆτι του κανεὶς νὰ ρωμαντζάρῃ;

Ἡ Φ.— Μπαῖ σὲ καλὸ σου, Φασουλή, μετὸυτὴ τὴν βλακεία,
 ὅ σκέπτεσαι ρωμαντισμοὺς σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία.
 Ὁ Φ.— Σοῦ φαίνεται παράξενο;
 Ἡ Φ.— Δὲν εἰσικ' στὰ σωστά σου

Ὁ Φ.— Τὸ νὰ ζητῆς ρωμαντισμοὺς εἰς τὴν νεότητά σου
 εἶναι κοινὸν και σύνθετος και πράγμα κατὰ φύσιν
 εἰς τῶν θνητῶν τὴν κτίσιν.

Μὰ νὰ ζητῆς ρωμαντισμοὺς σὰν γίνῃς ἐξηγνάρης
 τοῦτο, μαντάμ, πρωτοφανὲς και ποιήσις και χάρσις,
 και τοῦτο δὲν χωρεῖ' στὸν νοῦ
 κάθε προστύχου και κοινοῦ.

Εἰς τοὺς παζοὺς ἀνοίγεται παζότατος ὁ δρόμος,
 πλὴν ὁ καλὸς σου Φασουλής ὕπηρεζε κινετομέως.

μὴτ' ἐπιθύμησε ποτὲ κοινὰς ἐπιθυμίας,
 μὰ πάντοτε και σήμερα ποθεῖ καινοτομίας.

Ἡ Φ.— Φασουλή μου, σὲ καλὸ σου...
 ἔχει πάθει τὸ μαζαλό σου.

Ὁ Φ.— Ὁ ἀποφύγω τοὺς ἀνθρώπους...
 θέλ' εἰς ἀποκέντρους τόπους
 ἢ ψυχῆ μου νὰ ρεμβάσῃ.

Ἡ Φ.— Τί δεινὸν τὸ γῆρας, γέρο...
 πάω γρήγορα νὰ φέρω
 τὸν παπὰ νὰ σὲ διαβάσῃ.

Ὁ Φ.— Ἐγὼ λύσσα γιὰ ρωμαντζοῦ... πάμε ν' ἀπομονωθοῦμε,
 κ' ὅπως πάντ' ἀγαπημένοι
 και σφικτὰ χειροπρασιμένοι
 μετὴν ρωμαντζοῦ νὰ μεθοῦμε.

Ἡ Φ.— Ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα νὰ πάθῃς ξεμωράματα
 στὰ πρώτα σου γεράματα.

Ὁ Φ.— Ἐκεῖνο, ποῦ δὲν ἐγίνε' στὰ πρώτα μας ἄτὰ χρόνια,
 ἄς γίνῃ τώρα, ποῦ ὅμως πάντε ποιεῖς κ' ἐγγόνια.
 Ἡ Φ.— Ἐρωτικὴς διψῶ περὶπετείας,
 κ' εἶναι τωρὸν ποιήσις ἀρρήτου γοητείας
 ὅπουτ' ἐκονεῖται
 ζητῆς νὰ ρωμαντζάρῃ.

Σὲ τοῦτο τὸ Βασιλεῖον
 τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου
 ἐρωτικὸν εἰδύλλιον
 ἄς γίνῃ Θεοκρίτου.

Ἡ Φ.— Ἀφοῦ πολὺ σ' ἐπείραζε κ' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
 πᾶμε νὰ ρωμαντζάρωμε σὲ μονωμένα μέρη.

Ο Φ. — Έλα χωρίς ν' άρρωπορηξω...
Η Φ. — Καί ποῦ θά πάμε;
Ο Φ. — Κάπου.
Τριγύρω σ' τὴν Ἀκρόπολι, κοντά σ' τοῦ Φιλοπάππου.

Η Φ. — Ἄλλοι νά πάμε, Φασουλι... τί μέρος ποῦ τ' ἔρθηκες;
Ο Φ. — Ὅσῶν ἄρχατοι πωδήμασε καὶ σὸν παλ-γραφὸς ἀντίκαιο,
πρέπει νά ρωμαντζάρομε κοντά σ' ἄρχατα μέρη,
καὶ πόδος ρεμβασμὸν ἔκει τὸ δῆμα μας νά φέρη.

Εξίμνει πάντα τὸ παρὸν, μὰ καὶ τοὺς πάλαι τίμα...
ἔτσι τὸ ζεθος ὄμιλεῖ
κι' οἱ δύο τῶν σιωπηλοῖ

πηγαίνουσε πρὸς τὸ γνωστὸν τοῦ Φιλοπάππου μνημα.

**Τῶν Ἀθηνῶν τὸ ξύλινο ζευγάρι
ἔκει' σ' τοῦ Φιλοπάππου ρωμαντζάροει.**

Ο Φ. — Έλα κάθισ' ἐδῶ πέρα,
πάρε καθαρὸν ἀέρα,
ὅμως κῦττα καὶ τὸν ἥλιο πῶς σιμόνει πρὸς τὴν δύσιν
κι' ἀποχαρετῆ τὴν φύσιν.

Μίθουσε με τῆς φύσεως
τὸ κάλλος καὶ τὰ χρώματα...
θαύμασε καὶ τῆς δύσεως
τῆς φλογερᾶς τὰ χρώματα.

Ερωσ φλογίζεῖ κι' ἔμφυση, μὰ κι' ἄψυχα ποικιλία...
ὁ μέγας Ὁμοπίνοσ εἶπε ποτὶ σ' τὸν Σύλλα
πῶς προσκυνοῦν τὸν ἥλιον μάλλον σὸν ἀνατέλλη
παρ' ὅταν ἔκ τῆς δύσεως χρυσαῖς ἀκτίνας στέλλῃ.

Γιὰ κῦττα μεγαλοπρεπῆ τριγύρω μας θεάματα,
μὰ σύ, ποῦ πάντα τὸν αἰπὸν διηρμολατεῖς αἰθέρα,
σὺ φώτισε κι' ἐμάς τοὺς δού, ποῦ τώρα σ' τὰ γέραματα
ἐδῶ γάμοσε γιὰ ρεμβασμὸν σ' τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Η Φ. — Ἄλλὰ σέ ποῖον τὰ λές αὐτά;
Ο Φ. — Στὸν ἥλιο μας, καυμένη,
ὅπου τὴν νύκτα χάνεται καὶ τὴν ἡμέρα θγαίνει.

Η Φ. — Μὰ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀντίκρουσε τὰ μέρη.
Ο Φ. — Τοῦ Διαδοχοῦ τὴν ντατὰ ἄμυθηκα, τὴν Μαίρη.
Η Φ. — Ἀπὸ τὸν νόυ μου, Φασουλι, δὲν φεύγει κι' ὁ Μιμίκωσ,
ποῦ μόνωσ αὐτοκύντισε πρὸς χάριν τῆς ἀδίκωσ.

Ο Φ. — Ὁ βίωσ εἶνα, δύσκολοσ σέ τοῦτον τὸν αἰῶνα.
Η Φ. — Πάμε ν' αὐτοκτονήσωμε κι' ἐμαῖσ σ' τὸν Παρθενῶνα;
Ο Φ. — Καί τί θά καταλάβωμε με τὴν αὐτοκτονία;
βλως γι' αὐτὴν, κυρία μου τοὺς ἐπλάσε μανία.
Κι' αὐτὴ κατήντισε κοινὴ κι' ἐντύπωσι δὲν κάνει,
εἰ τοῦτον τὸν καχπέ-ντουιὰ τὸ πᾶν ψευτὰ καὶ πλάνη.

Η Φ. — Δὲν λησιμῶν καὶ τὸν γκατρὸ κι' ἐκίνηε τὴ ντατὰ.
Ο Φ. — Μοῦ λένε ζεροπῆγαδὸ πῶς ἐν' ἐδῶ κοντά
μὲ δουαδία πτώματα καὶ μυρωδιὰτε γέρατο.
Η Φ. — Μὰ καὶ τὰ Παρισίασ γιὰ κῦτταῖς ἔκει κάτω.
Ο Φ. — Ὡνὰ καὶ τ' Ἄντρον τὸν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
ὅπου μὲ κάποιον μὰ φορὰ ἐκίνηε ἑπερπάτασι...
Η Φ. — Ποιὰ λές πῶς ἑπερπάτασε;
Ο Φ. — Δὲν ἐνοεῖται;... ἐκίνηε
τῶν παναρχαίων ἐραστῶν καὶ ποιητῶν ἡ Φρόνη.

Η Φ. — Τί χρωμάτων ποικιλίασι...
μοῦδαται νὰ σέ φιλήσω
τώρα ποῦ σουχάξ' ἡ πλάσισ.

Κι' ἂν σέ τρῶν μελαγχολίασ
ἔλα νὰ σέ γαργαλίω
νὰ σέ κάνω νὰ γελάσῃ.

Ελα νὰ σέ γαργαλιῶ,
νὰ γελάσῃ καὶ νὰ γελοῦ.

Ο Φ. — Ἐχεις τρόπον ἀναιδῆ...
καλὲ τείνει τοῦτα;... ντραῖπου...
πιθύνει νὰ μαῖσ ἰδῇ
κι' ἡ σκιά τοῦ Φιλοπάππου.

Η Φ. — Θέλω ρωμαντζάει, Φασουλι, σ' τὴν μοναξιά νὰ κάνω,
μ' ἄρεσει κι' ἔτσι γέροσ...

Ο Φ. — Μὰ πρὸςσε νὰ μὴ μᾶς δῇ μέσ' ἀπὸ τὸ διπλάνο
κι' ὁ κύριοσ, Καμπέροσ.

Λένε π' ὅς κάθε δαιμόνιο
ἔκει φηλά σ' τὸν οὐρανὸν
πεταῖ κι' ἀερίζεται;

Η Φ. — Κι' ἂν σέ κυττοῦν ἀπὸ ψηλά,
ἀκόμη κι' ἀπὸ χαμηλά,
ποῦ σέ ζουσερνεῖται;

Ο Φ. — Κῦττα καὶ τὸ φηγάρι
πῶσ πρὸβλε με χάρτι,
ὅπου δὲν περιγράφεται,
κι' ἡ φύσισ ἀστηρὴ βάρεται.

Κι' αὐτὸ πρὸς ἔρωτα σφιγγῇ
κι' ἔχει τὰ βασάνά του,
κι' ἀπληπισμῆνο κουνεγγῇ
τὸν Ἐνδυμιῶνά του.

Η Φ. — Ὁ προσρηλιῖσ Πανσέληνοσ μετριάσε τὸ φῶσ σου,
σὲ νεφῃ κρῶφου μελανά κι' ἀμείωσισ ἀμακίωσσοσ,
Ο Φ. — Ὅποτοσ στίλιθων ἄργυροσ τὸ σῦμπαν καταγαλάει
μὰ καὶ τὸ ζεροπῆγαδὸ τί θεῶμα ποῦ τὴν θγαῖει.

Ἐδῶ σὸν εἶχα μὰ φορὰ τοῦ νέου τὰ προσόντα,
ἐδῶ σὸν ἤμουσ ἑρεδρὸσ ἀτρόμητοσ σ' τ' ὄγδωτάσ,
γιὰ τῆσ πατιδίωσ τὴν τιμὴ καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία
μ' ἔμαθωσ τᾶσφαίρα πυρὰ καὶ τὴν λοχημαχία.

Ἐπᾶνωθέν μας οὐρανῶσ στίλιπνὸσ καὶ φωτοβόλοσ,
μὰ κῦττα καὶ τὸ Φᾶληρον καὶ τὰ παραθαλάσσια...
τὶ κριμα ποῦ δὲν φαίνεται, γυναικα μου, κι' ὁ Βόλοσ
νὰ βλεπαμε ρεμβάζοντεσ τοῦ Στάλοσ τὰ γυμνάσια.

Η Φ. — Κῦττασε τὶ φεγγαράσι,
τὶ ρωμαντζικὴ βραδεζιά...
τῶν Σφαγγίων ἀγαράσι
παίζει μέσ' ὅτ᾽ κλαδιὰ.

Ἄφρα σὸν τῶν Σφαγγίων ἀθάσ, ποῦ περνεῖ ὁσῶν μῶσοῦ πνοῆσ,
πέτα τώρα σέ μούτασ μεγάλασι, εἶναὶ νύσ καὶ μπεδὶσ σ' ἐνοεσ.

Ο Φ. — Καὶ τοῦ Σωκράτη κῦττασε τὴν κλασικὴ σπηλιά.
Η Φ. — Πάμε ν' αὐτοκτονήσωμε σ' τὴν Τριανταφυλλιά;
Ο Φ. — Ἐγὼ θαρρῶ καλλίτερα νὰ πλοῦμε συμπλιμέ.
Η Φ. — Κάποια σκιά μοῦ φαίνεται πῶσ βλέπει πρὸς ἐμέ.

Ο Φ. — Εἰς τὸ ρεμμα τῆς ζωῆσ μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
ἔχ' ἡ γὰ μὲν ἀπρὸ δὲν ἦσο
διασι... καὶ τὰ λοιπά...

Η Φ. — Πῶσ τὸ στέλοσ μου κτυπῇ.